

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce: **Mgr. Bc. M.V.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Vladimírem Císařem, advokátem v Českých Budějovicích, B. Němcové 583/33, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 1. 2015, č. j. MV-63033-11/VS-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 1. 2015, č. j. MV-63033-11/VS-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30.9.2014, č.j. MV-112406-32/OBVV/VO-2013, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18.439,60 Kč k rukám zástupce žalobce, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 1. 2015, č. j. MV-63033-11/VS-2014, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru bezpečnostního výzkumu a policejního vzdělání (dále také jako „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 9. 2014, č. j. MV-112406-32/OBVV/VO-13, jímž byla žalobci podle § 16 odst. 2 písm. d) a odst. 3 písm. c) zákona č. 179/2006 Sb., o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání a o změně některých zákonů (dále také jako „zákon“), odňata autorizace pro profesní kvalifikaci Strážný (kód: 68-008-E), kdy důvodem bylo porušení povinnosti žalobce hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným hodnotícím

standardem, neboť dne 12. 8. 2013 nebyl žalobce účasten písemné části zkoušky a jejímu hodnocení.

Žalobce namítl nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když ve věci nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž žalobce primárně tvrdil, že se posuzovaného jednání nedopustil. Správní orgány pochybily, když neprovedly důkazy, které vyvrací závěr o žalobcově nepřítomnosti na písemné části zkoušky.

Správní orgány porušily povinnosti uvedené v ust. 50 odst. 3 správního řádu, tedy i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Nebyly splněny podmínky pro odnětí autorizace, jelikož porušení povinností nedosahovalo požadované intenzity.

Správní orgány rozšířily předmět řízení, správní orgán prvního stupně se pak v rozporu s ust. § 6 správního řádu dopustil průtahů při zahájení řízení (zkouška byla v září 2013, řízení bylo zahájeno v lednu 2014), což mělo vliv na to, co si svědci pamatovali, kvůli průtahům pak nemohly být zajištěny kamerové záznamy.

Žalobci nebylo oznámeno složení rozkladové komise, byl tak zkrácen na právu se k těmto osobám vyjádřit a případně namítnout jejich podjatost ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu. Správní orgány nepostupovaly v souladu s § 137 odst. 1 správního řádu a nevyžádaly si od něj potřebná vysvětlení před zahájením řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž stručně shrnul průběh správního řízení a zopakoval důvody, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že žalobce vědomě postupoval v rozporu s ust. § 16 odst. 3 písm. c) zákona, které mu ukládá povinnost hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným hodnotícím standardem. Žalobce nezajistil, aby zkouška proběhla před tříčlennou komisí, rovněž však ani vyhodnocení písemné části neproběhlo před takto složenou komisí. Žalovaný taktéž uvedl, že správní orgány neporušily zásadu totožnosti skutku, neboť řízení bylo zahájeno o odnětí autorizace, předmět řízení tedy zůstal stejný.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že opatřením správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 1. 2014 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci odnětí autorizace. K zahájení řízení došlo dne 23. 1. 2014. Důvodem zahájení řízení zjištění, že žalobce dne 12. 8. 2013 prováděl první písemnou část zkoušky odborné způsobilosti pro profesní kvalifikaci Strážný kód 68-008-E v rozporu s ust. § 18 odst. 1 zákona a hodnotícím standardem pro danou profesní kvalifikaci, neboť písemná část zkoušky, která se konala od 13:00 do 13:45 na adrese V Holešovičkách 1449/16, Praha 8, probíhala před zkušební komisí, která byla složena toliko ze dvou jejích členů, a to PhDr. L. P. a JUDr. J. V. Žalobce jakožto předseda komise nezabezpečil, aby zkouška probíhala před tříčlennou komisí, čímž ve smyslu § 16 odst. 2 písm. d), odst. 3 písm. c) zákona závažným způsobem porušil právní předpisy související s výkonem jeho činnosti.

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o odnětí autorizace ze dne 24. 3. 2014, č. j. MV-112406-26/OBVV/VO-2013, odňal žalobci autorizaci s odůvodněním, že žalobce vědomě postupoval v rozporu s § 16 odst. 3 písm. d) zákona, kdy porušil povinnost hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s hodnotícím standardem, čímž žalobce jako autorizovaná

osoba závažným způsobem porušil právní předpisy související s výkonem jeho činnosti. K rozkladu žalobce žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil svým rozhodnutím ze dne 31. 7. 2014, č. j. MV-63033-4/VS-2014, s tím, že nebylo dostatečně zdůvodněno, proč došlo k naplnění podmínky pro odnětí autorizace z důvodu závažného porušení právních předpisů.

Správní orgán prvního stupně následně v rozhodnutí o odnětí autorizace ze dne 30. 9. 2014, č. j. MV-112406-32/OBVV/VO-13, konstatoval, že žalobce zaslal správnímu orgánu dne 8. 8. 2013 kopii pozvánky ke zkoušce odborné způsobilosti, která se měla konat dne 12. 8. 2013 na adrese V Holešovičkách v době od 13:00 do 17:30 hod., členy komise měli být žalobce jako předseda a JUDr. J. V. a PhDr. L. P. Správnímu orgánu prvního stupně bylo přitom z úřední činnosti známo, že žalobce měl dne 12. 8. 2013 schůzku s PaedDr. J. V., kam byla přizvána i Mgr. Bc. T. D., vedoucí pracoviště autorizací oddělení policejního vzdělávání odboru bezpečnostního výzkumu a policejního vzdělávání. Správní orgán si vyžádal od Ministerstva vnitra informace o přítomnosti žalobce v budově Ministerstva vnitra, přičemž bylo zjištěno, že žalobce měl v systému evidovanou návštěvu dne 12. 8. 2013 od 12:51 do 13:41. Ze záznamů o konání písemné zkoušky pak vyplývá, že písemná část zkoušky se konala dne 12. 8. 2013 od 13:00 do 13:45 v Praze 8. Podle záznamu o průběhu zkoušky přitom první uchazeč začal praktickou část zkoušky v 13:50 hod. Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že cesta z budovy Ministerstva vnitra do místa konání zkoušky trvá 7 až 8 minut. Žalobce jako předseda hodnotící komise měl povinnost, aby zkouška probíhala podle hodnotícího standardu, přičemž podle hodnotícího standardu pro danou profesní kvalifikaci má být hodnotící komise tříčlenná. Z provedeného dokazování však vyplynulo, že písemná část zkoušky probíhala za přítomnosti toliko dvou členů zkušební komise, žalobce se písemné části zkoušky neúčastnil, ani nebyl přítomen hodnocení písemných zkoušek. Zkušební komise je dle názoru správního orgánu tříčlenná i z toho důvodu, aby u sporných věcí (např. při nečitelném zápisu, připsování) mohli její členové objektivně odpověď posoudit, přičemž při tomto rozhodování má předseda rozhodující hlas. Dále bylo žalobci kladeno za vinu, že u uchazečky J. Š. neprovedl praktickou/ústní část zkoušky v souladu s hodnotícím standardem, neboť tato uchazečka byla zkoušena z typové situace B3, uvedená typová situace se nemá zkoušet dle nového hodnotícího standardu. Správní orgán prvního stupně se opřel též o výpověď svědkyně J. Š., která uvedla, že školení trvalo do 12:30 nebo 13:00, samotná zkouška začala hned po školení, nepamatuje si, zda byli přítomni všichni členové komise, na nikoho se nečekalo. Dle svědka J. J. jeden z uchazečů přišel později na školení, u písemné části na nikoho nečekali. Svědek J. J. uvedl, že neví, zda byla při písemné zkoušce komise tříčlenná. Správní orgán prvního stupně se opřel též o úřední záznam Mgr. Bc. T.D., že si žalobce sjednal s PaedDr. V. schůzku na 12. 8. 2013 ve 13:00 hodin. Správní orgán prvního stupně naopak zamítl žádost žalobce na provedení výsledku JUDr. J.V. a PhDr. L. P., neboť jejich výsledky by nepřinesly nové skutečnosti, na průběhu zkoušky jsou ekonomicky zainteresováni a jejich čestná prohlášení byla zpochybněna výsledky svědků. Správní orgán prvního stupně rovněž zamítl návrh na provedení záznamu z kamerového záznamu ze dne 12. 8. 2013 před budovou Ministerstva vnitra, neboť již uplynula doba, po kterou se záznamy uchovávají. Správní orgán rovněž zamítl návrh na provedení výsledku pracovníků SBS TOP Security, s.r.o. a písemných vyjádření PaedDr. J.V. a Ing. Mgr. P. S., neboť jejich výsledek by nepřinesl nové skutečnosti. Správní orgán jako účelové vyhodnotil tvrzení žalobce, že v systému evidence vstupů do budovy Ministerstva vnitra byl nesprávně nařízen čas, neboť čas řízen centrálně a automaticky.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal rozklad, v němž namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení věci. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozklad zamítl a

prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť ve shodě se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že písemná část zkoušky probíhala za přítomnosti toliko dvou členů zkušební komise, žalobce se písemné části zkoušky neúčastnil, ani nebyl přítomen vyhodnocení písemných zkoušek. Žalovaný rovněž poukázal na pochybení týkající se zkoušky J. Š., jež byla zkoušena z typové situace v rozporu s hodnotícím standardem. K námitce žalobce, že došlo k závažnému procesnímu pochybení, když autorizace byla odňata na základě skutku, pro který nebylo zahájeno řízení, žalovaný uvedl, že správní řízení bylo zahájeno o odnětí autorizace, předmět řízení tedy zůstal nezměněn. Ke vztahu k ostatním námitkám žalobce žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích, skutkových tvrzeních a právních závěrech.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích daných žalobními body, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 16 odst. 2 písm. d) zákona autorizující orgán rozhodne o odnětí autorizace z důvodu, že autorizovaná osoba závažným způsobem nebo opakovaně porušila právní předpisy související s výkonem její činnosti. Podle ust. § 16 odst. 3 písm. c) zákona se za závažné porušení právních předpisů mimo jiné považuje porušení povinnosti hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným hodnotícím standardem.

Podle § 18 odst. 7 zákona je povinností zkoušejícího dbát na to, aby zkouška probíhala podle příslušného hodnotícího standardu, hodnocení bylo objektivní a odpovídalo nárokům stanoveným hodnotícím standardem.

Důvodem, pro který lze autorizované osobě odejmout autorizaci podle § 16 odst. 2 písm. d), odst. 3 písm. c) zákona, je porušení povinnosti hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným hodnotícím standardem. Podmínkou pro postup podle daného ustanovení je faktické provedení hodnocení autorizovanou osobou. Pochybení žalobce však bylo shledáno v tom, že se ke zkoušce, resp. k její části, vůbec nedostavil, tedy samotné hodnocení, vychází-li soud z teze žalovaného, žalobce provést vůbec nemohl, nemohl tedy ani naplnit svým jednáním skutkový stav přepokládaný ustanovením § 16 odst. 3 písm. c) zákona. Lze podotknout, že na skutkový stav v žalovaném rozhodnutí popsany pamatuje ust. § 16 odst. 3 písm. d) zákona. Namítl-li tedy žalobce nezákonnost žalovaného rozhodnutí, neboť se nezákonného jednání nedopustil, pak soud shledal jeho žalobní námitku důvodnou.

Odhlédl-li soud od výše uvedeného důvodu nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, pak i ve vztahu k námitce, že nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (vady řízení), dal soud žalobci za pravdu, a to zejména, pokud jde o zjištění samotného průběhu zkoušky). V řízení bylo na základě systému zaznamenávajícího přítomnost osob v budově Ministerstva spravedlnosti sice zjištěno, že žalobce byl v budově Ministerstva vnitra na Praze 7 dne 12. 8. 2013 od 12:51 do 13:41, a (ze záznamů o konání písemné zkoušky), že písemná část zkoušky se konala dne 12. 8. 2013 od 13:00 do 13:45 v Praze 8, přitom první uchazeč začal praktickou část zkoušky v 13:50 hod., avšak z výše uvedených důkazů nikterak nevyplývá, kdy a kým byla vlastně písemná část zkoušky hodnocena. Správní orgán prvního stupně dokazování tímto směrem vůbec nevedl. V tomto ohledu se nabízelo vyslechnout ostatní členy komise a zjistit, jak fakticky hodnocení písemné části zkoušky probíhalo.

V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že žalobce již od počátku správního řízení uváděl, že během návštěvy na Ministerstvu vnitra telefonoval druhému členu komise, aby zkouška nezačínala bez něj. Správní orgán prvního stupně tedy pochybil, pokud nevyslechl zkušebního komisaře PhDr. L. P.. K prokázání nebo vyvrácení tohoto tvrzení měly správní orgány taktéž vyslechnout PaedDr. J. V., jehož výsledek by nadto mohl potvrdit nebo vyvrátit tvrzení žalobce, že odešel z místnosti pro Mgr. Bc. T. D.. V tomto ohledu soud považuje důkazní sílu úředního záznam sepsaného Mgr. Bc. T. D. ze dne 7. 3. 2014 za slabou, k dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu, který byl vyhotoven dodatečně několik měsíců po předmětné události, slouží mj. svědecký výsledek osoby, která úřední záznam pořídila. Správní orgány se tedy neměly spokojit s úředním záznamem, nýbrž svědkyni vyslechnout. Rovněž tak bylo na místě provést i další žalobcem navržené důkazy – výslechy P. P. a Z. D.. Soud se v tomto směru ztotožnil i žalobním tvrzením, že žalovaný chybně dopředu předjímal vypovídací potenciál navržených důkazů. Správní orgán prvního stupně žalobcem navrhovaný výsledek svědků neprovedl s tím, že tyto osoby jsou autorizovanými fyzickými osobami a na průběhu zkoušky jsou ekonomicky zainteresovány. Konstatoval také, že by výpovědi nepřinesly nové skutečnosti rozhodné pro dané správní řízení. Pokud správní orgán presumoval jím neprovedené důkazy jako nedostatečné a nevěrohodné, bez toho, aby je vůbec provedl, postupoval v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů jako myšlenkového procesu spočívajícího v hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů, ovšem až po jejich provedení, nikoliv před ním. S ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav, resp. absenci zjištění skutkového stavu, jak je uvedeno výše, bylo odmítnutí důkazních návrhů chybné. Je zřejmé, že zatímco správní orgány dospěly k určitým závěrům o skutkovém stavu posuzované věci, žalobce popisoval skutkový děj v podstatných rysech odlišně. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhl výsledek svědků, kteří mohli osvětlit skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Správními orgány byl nepřipustně předjímán obsah svědeckých výpovědí, přitom nebylo možné vůbec spekulovat o tom, co by navrzení svědci k okolnostem konání zkoušky vypověděli. Již jen na základě takového vadného procesního postupu správního orgánu prvního stupně nemohl být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu.

Výše uvedené konstatování, že podaná žaloba je důvodná, nelze nicméně vztáhnout na všechny žalobní námitky. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že správní orgány pochybily, když rozšířily předmět řízení. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro odnětí autorizace bylo porušení jeho povinností ve vztahu k účasti na zkoušce, nedodržení hodnotícího standardu u jedné z uchazeček bylo oběma orgány zmiňováno pouze okrajově. Předmět řízení tedy nebyl nezákonně rozšířen.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že by se správní orgán prvního stupně v rozporu s ust. § 6 správního řádu dopustil průtahů při zahájení řízení (zkouška byla v září 2013, řízení bylo zahájeno v lednu 2014), kdy tento průtah měl dle žalobce vliv na výpovědi svědků. V tomto ohledu se jedná za daného procesního stavu věci o pouhou domněnku žalobce. Pro likvidace kamerových záznamů sice žalobce nemůže tento důkaz na svou obhajobu uvádět, avšak tato skutečnost nemá vliv na existenci jiných důkazních prostředků.

Soud taktéž nepřisvědčil námitce žalobce, že si správní orgán prvního stupně měl před zahájením řízení opatřit od žalobce vysvětlení ve smyslu ust. § 137 odst. 1 správního řádu, podle něhož k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení, vysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním

postupem. Z komentářové literatury vyplývá, že „v této souvislosti správní orgán hovoří o „nezbytných“ vysvětleních, správní orgán tedy k tomuto postupu před zahájením správního řízení přistupuje pouze tehdy, je-li to skutečně nezbytné (Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo: Správní řád, 5. vydání, Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 660). Lze tedy uzavřít, že správní orgán prvního stupně nepochybil, když nepřistoupil k vysvětlení ve smyslu § 137 odst. 1 správního řádu, neboť pro podání vysvětlení v daném případě nebylo nezbytné, jelikož se správní orgán mohl opřít i o jiné důkazy.

Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že tím, že mu nebyli oznámeni členové rozkladové komise, byl zkrácen na svém právu se k těmto osobám vyjádřit a případně namítnout jejich podjatost ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu. Z ust. § 15 odst. 4 správního řádu plyne, že o úředních osobách (a tedy i členech rozkladové komise) správní orgán účastníka řízení informuje na požádání. Z obsahu správního spisu ani z žalobních tvrzení však neplyne, že by žalobce o to požádal. Žalovaný tedy nepochybil, pokud neseznámil žalobce z vlastní iniciativy s členy rozkladové komise v průběhu řízení a neuvedl jejich jména v napadeném rozhodnutí. Pokud měl žalobce pochybnosti o složení rozkladové komise, mohl vyžádat složení rozkladové komise, což však neučinil. Pro úplnost soud dodává, že rozkladová komise, že i pokud by byla členem rozkladové komise osoba podjatá, neměla by mít tato skutečnost sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu, protože rozkladová komise má postavení toliko poradního orgánu (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 1194).

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zrušil pro nezákonnost. Důvody, pro které bylo žalované rozhodnutí shledáno nezákonným, lze uplatnit i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z tohoto důvodu soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i je. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které úspěšně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v daném případě úspěšný, a proto mu soud na náhradě nákladů řízení přiznal částku 18.439,60 Kč představující zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, náklady zastoupení advokátem za tři úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, účast při jednání soudu) po 3.100,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), tedy 9.300,- Kč, 3x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 tarifu) tj. 900,- Kč, náhradu za promeškaný čas (8 započatých půlhodin) ve výši 800,- Kč (§ 14 odst. 3 tarifu) a cestovné za cestu vozidlem Volvo XC 60, RZ xxx z Českých Budějovic do Prahy a zpět (302km) dne 30.3.2017, při průměrné spotřebě 6,74 l/100 km a ceně nafty 28,60 za litr. Náhrada dně z přidané hodnoty činí 2.679,60 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se

dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2017

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu